

“Veure films junts va salvar el meu fill adolescent de ser un inadaptat”

David Gilmour (London, Ontario, 1949), crític de cinema i novel·lista, ha vist traduït al català el seu text autobiogràfic *The Film Club* amb el títol *Cineclub*. L'ha publicat Empúries. Viu a Toronto.

—Al llibre expliqueu el tracte amb el vostre fill Jesse, de quinze anys, incapaç de fer els deures i estudiar. Podia deixar l'escola i tampoc no havia de treballar, però, en canvi d'això, havia de veure tres films cada setmana amb el pare i comentar-los. Pensàveu que era un escàndol que un noi de quinze anys no s'interessés pels grans films?

—No era pas aquesta la qüestió. Ja li agradava el cinema. L'interessava molt. Per això vaig empecar-me aquell tracte. El cinema era l'excusa per poder parlar entre pare i fill. La qüestió era trobar un tema que li agradés.

—Els joves canadencs estan interessats pel cinema?

—No. Ja no l'estimen. Ja no hi ha cinèfils. El meu fill era l'únic de la seva colla que anava al cinema. En els tres anys que vàrem veure films junts, cap amic no va venir a veure'n ni un.

—Ja no hi ha cine-clubs?

—Sí, però només s'hi veuen vells com jo: una mar de cabells blancs a la platea.

—Quan vàreu decidir de convertir aquella experiència en un relat?

—Dos anys després. No va ser pas una idea meua, sinó del meu fill. Jo escrivia llavors una novel·la sobre la forma de superar una separació i el fill em va dir que això seria molt avorrit, que seria més interessant de parlar del nostre tracte.

—Vàreu pensar que més que discutir de cinema, comentar les tècniques cinematogràfiques, els films eren un recurs per a parlar de la vida que, a quinze anys, es desconeix? Al llibre anuncieu al fill que la visió dels films serà l'única educació que rebrà. Quina mena d'educació?

—Vaig utilitzar el cinema com a instrument educatiu, però com a porta falsa per a introduir-hi la vida, l'ensenyament de la vida. Apenia educació vital per la porta del darrere.

—El llibre funciona perquè, tot i ser el relat d'un cas autobiogràfic, és escrit com si fos un relat de ficció, amb les



TINA BAGUÉ

David Gilmour, crític de cinema i novel·lista canadenc. Empúries li ha publicat el relat autobiogràfic *Cineclub*.

tècniques de l'escriptura narrativa. També ho veieu així?

—Us voldria dir que sí, però no ho crec. Crec que és pel tema, tan conegut i habitual, de l'adolescent que renuncia a estudiar, tot i ser un bon noi, i que, per això, corre el perill d'esdevenir un rebel, un inadaptat, un drogoaddicte. M'he trobat amb molts lectors que han estat pares d'un adolescent així i que han buscat desesperadament una solució. Crec que el llibre té èxit perquè ha mostrat una possible via de solució. I també m'he trobat lectors que m'han dit: “Tant de bo que el meu pare hagués estat com el del llibre.”

—Un crític de cinema?

—Un pare que, en constatar que el fill, per les raons que siguin, pateix una experiència dolorosa a l'institut, veu que li ha de crear una existència plaent, ja que és un desgraciat. Llavors, el fill anirà endavant amb un plantejament positiu.

—Una de les coses curioses

del llibre és que detecteu virtuts en obres menors.

—Això ho trec d'un programa que vaig fer per televisió durant quinze anys, que es deia *Tresors enterrats*. Es tractava de parlar de detalls interessants de films que havien passat inadvertits.

—I també, que parleu d'obres menors i fins i tot de mal gust que ens poden seduir, com *Showgirls* o *Pretty Woman*.

—Això correspon a un altre apartat, una altra categoria, el dels plaers prohibits. Són films que t'encanta veure una vegada i una altra, tot i saber que són espantosos.

—I dir que *The Searchers* (*Centaures del desert*) és sobrevalorat, a quina categoria pertany?

—A la veritat. No és una obra mestra. La prova és que ningú més jove que nosaltres no li ha dedicat ni un segon. Crec que és una idea heretada. De la mateixa manera que la generació de menys de trenta anys no creu que *Ciudadà Kane* sigui la primera de la història. Jo diria que és una bona obra, però no pas el número 1.

—Quin és el vostre número 1?

—*El Padrí II*. I el vostre?

—Com que no puc dir *The Searchers*, diré *La doce vita*.

—D'acord.

Lluís Bonada